

vah mužkoga sbara. Ovako dostupna široj hrvatskoj kulturnoj javnosti pjevala se sve češće pod naslovom »Lijepa naša domovino« diljem Hrvatske, osobito prigodom svečanih zgoda i tako je sve više dobivala značenje narodne himne. To je i postala 1891. prigodom velike izložbe »Hrvatsko-slavonskog gospodarskog društva«, održane u Zagrebu. Tom prilikom je uz ostale kulturne nastupe bilo i javno natjecanje za službenu hrvatsku himnu. Izvođenje »Lijepa naša« prihvatili su svi prisutni burnim pljeskanjem i s oduševljenjem, a službeni žiri je samo potvrdio volju naroda, proglasivši »Lijepu našu domovinu« za prvu i jedinu hrvatsku narodnu himnu.

Svakako da je tom uspjehu pridonio i skladatelj Josip Runjanin. Rodio se u Vinkovcima 1821.

godine, a kao 25-godišnjak ishitruje napjev koji je odmah započeo svoj nezaustavni put do napjeva narodne himne. O njemu je 1893. godine Franjo Šaver Kuhač, hrvatski etnomuzikolog i povjesničar glazbe zabilježio: Josip Runjanin bio je oduševljen hrvatski patriota, te je svoju hrvatsku otačbinu svim žarom svoje plemenite duše ljubio, a svakom sgodom odrješito, zastupao načelo, da svatko, koji se u ovoj hrvatskoj zemlji rodio, imade hrvatsko ime častiti i prema svojim umnim darovima po mogućnosti isto proslaviti!

Josip Runjanin je bio vojnik čitav život i kao potpukovnik bio je umirovljen i umro u Novom Sadu 2. veljače 1878. godine. I njemu se grad Zagreb odužio imenovavši mu ulicu koja se nadovezuje na Mihanovićevu.

Miroslav VUK

IN MEMORIAM

Armando Renzi

(Rim, 1915 — Rim, 1985)

U Rimu je u 70. godini života umro talijanski pijanist, orguljaš, skladatelj, dirigent i glazbeni pedagog Armando Renzi. Potječe iz talijanske glazbeničke obitelji Renzi čiji su najpoznatiji predstavnici bili Remigio, Luigi i naš Armando.

Remigio Renzi (1857—1938), stric Armanda, orguljaš u rimskim crkvama i bazilikama: Chiesa del Sudario, Lateranska bazilika i bazilika sv. Petra, u kojoj je najduže ostao. Na rimskom konzervatoriju poučavao je preko 40 godina orgulje a nastupao je i izvan Italije. Bio je suradnik i glazbeni direktor za pogrebne svečanosti talijanske kraljevske obitelji. Skladao je uglavnom crkvenu glazbu.

Luigi Renzi (1899—), glazbu je učio kod strica Remigia i Dobicia. Bio je orguljaš, direktor orkestra i pijanist. Sklada pretežno crkvenu glazbu i glazbu za komorni orkestar.

ARMANDO RENZI najpoznatiji je član obitelji Renzi. Glazbu je studirao kod A. Bustinija, F. Germanija, A. Caselle, I. Pizzettija i B. Molinarija — velikih talijanskih glazbenika između dva rata. Pokojni maestro najprije je duže vremena nastupao po Italiji i inozemstvu kao pijanist. Od 1935. do 1942. bio je orguljaš talijanskog kraljevskog dvora, zatim je preuzeo dužnost prvog orguljaša u bazilici sv. Petra — dakle dvije najuglednije službe u karijeri talijanskog orguljaša. Od 1955. do 1965. na konzervatoriju *Santa Cecilia* predavao je glasovir, a od 1960. vodio je zbor vatikanske bazilike *Cappella Giulia*. (*Cappella Sistina* pjeva na papinskim funkcijama a *Cappella Giulia* na svim ostalim funkcijama.) Od 1965. do smrti predavao je harmoniju, kontrapunkt, fugu, kompoziciju i *musica d'insieme* na Papinskom glazbenom institutu.

Već zarana počeo je i skladati; opus mu je vrlo bogat djelima raznolikih žanrova: za glasovir,

za orgulje, za komorne sastave, za orkestar, nekoliko opera, scenske intermezze, oratorije, kantate i brojna djela duhovne glazbe.

Bio je vjernik, čovjek gotovo svakodnevne piječnosti i preko glazbe vezan uz Crkvu. Svoju vjeru i vjernost Crkvi izrazio je i vrlo uspješim oratorijem *Sanctam per saecula*. Život ga zaista nije šteditio, bilo kroz neprilike obiteljskog života bilo kroz rad u raznim glazbenim ustanovama, građanskim i crkvenim. (Moglo bi se reći da su ga upravo te obiteljske neprilike i prilike oko prestanka rada u Cappella Giulia konačno i shrvale, njega stasom velika, dobra izgleda i optimistu uvijek spremna na šalu na svoj ili tuđ račun).

Naši studenti Papinskog glazbenog instituta rado ga se sjećaju: gotovo sa svima bio je prijateljski živo povezan. Brojnim dolaskom naših studenata na Institut pokojni maestro je bolje upoznao Hrvate i hrvatsku glazbu. Na više zavodskih koncerata uvrstio je i neka djela hrvatske pijanističke i orguljaške literature, a na božićnim koncertima sam je dirigirao ili pratio dirigiranje studenata u izvođenju hrvatskih božićnih pjesama.

I naš časopis *Sveta Cecilija* zahvaljuje mu za seriju članaka iz problematike pokoncilske liturgijske glazbe.

Pokojni maestro Armando Renzi bio je kompletni glazbeni umjetnik: odličan pijanist, odličan orguljaš, dirigent, strogi profesor temeljnih glazbenih predmeta, glazbenik zapanjujuće apsolutna sluha, pisac brojnih kraćih glazbenih osvrta i nadalje skladatelj skladbi različitih glazbenih formi i različitih nadahnuća.

Nekoliko hrvatskih studenata, a posebno pisac ovog priloga, s ovim recima zahvaljuju pokojnom maestru Renziju.

Petar Zdravko BLAJIĆ